

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 133/2020
12.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. и 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Радослава Тадића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Убу К 92/18 од 24.04.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 847/19 од 28.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 12. фебруара 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Радослава Тадића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Убу К 92/18 од 24.04.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 847/19 од 28.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу К 92/18 од 24.04.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 2 године. У ову казну, окривљеном је на основу члана 63. став 1. КЗ урачунато време за које је био лишен слободе (задржан у својству осумњиченог и време које је провео у притвору) у периоду од 22.02.2017. године до 28.04.2017. године.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава Основног суда у Убу уплати трошкове кривичног поступка у износу од 38.874,66 динара и пашал у износу од 5.000,00 динара, те да у корист буџетских средстава Основног јавног тужилаштва у Убу на име трошкова кривичног поступка плати износ од 65.924,50 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 број 847/19 од 28.11.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Убу и браниоца окривљеног АА – адвоката Радослава Тадића, а пресуда Основног суда у Убу К.број 92/18 од 24.04.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Радослав Тадић, због повреде кривичног

закона из члана 439 тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз истовремени захтев да се на основу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи до доношења одлуке по захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да је изреком првостепене пресуде окривљени оглашен кривим да је у означеном временском периоду „способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, али не битно, применом насиља према својој супрузи и претњом да ће напасти на њен живот и тело безобзирним понашањем... при чему је био свестан свог дела и његове забрањености, чије извршење је и хтео“ нанео оштећеној више телесних повреда које повреде „иако свака појединачно представља лаку телесну повреду, због њихове многобројности и екстензивности, све укупно представљају тешку телесну повреду“, а из ког чињеничног описа, према ставу браниоца, произилази да је окривљени и у односу на кривично дело за које је оглашен кривим, и у односу на тежу последицу (тешку телесну повреду) поступао са умишљајем.

Стога, према наводима захтева, окривљени није могао бити оглашен кривим за квалификовани облик кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, већ евентуално за стицај кривичних дела из члана 194. став 1. КЗ и из члана 121. став 1. КЗ, па је првостепени суд, оглашавајући окривљеног кривим за предметно кривично дело, погрешно применио кривични закон и учинио повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а другостепени суд је исту повреду закона учинио јер је првостепену пресуду потврдио.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Радослава Тадића, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Ово стога што из изреке првостепене пресуде јасно произилази да је окривљени АА критичном приликом поступао са директним умишљајем само у односу на основно кривично дело, односно на кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, а не и у односу на тешку телесну повреду коју је оштећена задобила критичном приликом и која представља квалификаторну околност предметног кривичног дела.

Наиме, према изреци првостепене пресуде, окривљени АА је критичном приликом, у својој породичној кући у ..., у стању смањене способности да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, али не и битно, применом насиља, претњом да ће напасти на живот и безобзирним понашањем, угрожавао спокојство, телесни интегритет и душевно стање члана своје породице – своје супруге оштећене ББ на начин описан у изреци првостепене пресуде, наносећи јој том приликом лаке телесне повреде које због многобројности и екстензивности све укупно представљају тешку

телесну повреду, при чему је био свестан свог дела и његове забрањености, чије извршење је хтео.

Кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ чини онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем, угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице. Тежи облик (став 2.) овог кривичног дела постоји с обзиром на начин извршења, односно употребљено средство, а други тежи облик (став 3.) постоји у случају да је услед дела из става 1. и 2. тог члана наступила тешка телесна повреда или тешко нарушавање здравља или су учињена према малолетном лицу.

По оцени овога суда, у конкретном случају, окривљени је радњама описаним у изреци првостепене пресуде остварио сва битна обележја кривичног дела из члана 194. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ, имајући у виду начин извршења дела и чињеницу да је оштећена критичном приликом задобила тешку телесну повреду. При томе из изреке пресуде произилази да је основно кривично дело окривљени извршио са умишљајем, док је у односу на тешку телесну повреду, у односу на коју треба да постоји нехат, првостепени суд пропустио да наведе субјективни однос окривљеног.

Међутим, овај пропуст, по оцени овога суда, не представља повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, нити се може закључити да је окривљени изреком пресуде оглашен кривим да је и у односу на тежу последицу поступао са умишљајем, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног. Евентуално, наведени пропуст може представљати битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, односно указивати на неразумљивост изреке пресуде, а која повреда сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољен разлог за подношење овог правног лека од стране окривљеног преко браниоца.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, налазећи да правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Радослава Тадића одбио као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**За председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић